

MAGNOLIJAS BRĪNIŠĶĪGAIS TĒTIS

**Merielena Džonsone
Vanengelenhofena**
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem
notikumiem)

„Daži bērni teica, ka mēs neesam laba ģimene, jo tētis nav mūsu Baznīcas loceklis.”

Šie notikumi norisinājās ASV.

„Magnolija! Lilija!” sauca tētis. „Laiks lasīt Svētos Rakstus un noskaitīt lūgšanu!”

Magnolija apsēdās uz grīdas blakus viņu sunim, vārdā Lietuslāse. Lilija ietinās savā mīlākajā sedziņā.

Ģimenes Svēto Rakstu studēšana bija jautra nodarbe. Dažkārt

viņi kopīgi izspēlēja Svēto Rakstu stāstus. Tas palīdzēja Magnolijai šos stāstus iztēloties. Turklāt Lietuslāse vienmēr palīdzēja, kad stāstos bija dzīvnieki.

Tētis atvēra savus Svētos Rakstus un nolasīja pantu. Pēc tam viņš padeva lielo, smago Bibli

Magnolijai. Katrs no viņiem lasīja pēc kārtas.

„Un esiet cits pret citu laipni,” lasīja Magnolija.*

Viņa sarauca pieri. Cilvēki baznīcā ne vienmēr pret viņu izturējās laipni.

„Mammu, tēti, vai es varu

jums kaut ko pastāstīt?” viņa vaicāja.

„Protams,” mamma atbildēja. „Mēs klausāties.”

„Vakar Sākumskolā daži bērni man teica, ka mēs neesam laba ģimene, jo tētis nav mūsu Baznīcas loceklis.”

Magnolijas tētis bija citas baznīcas loceklis. Svētdienās viņš apmeklēja Svētā Vakarēdiena sanākumi kopā ar savu ģimeni. Viņš uzstājās par Svēto Garu Lilijas un Magnolijas kristībās. Visi teica, ka viņš sniedza iedvesmojošas runas. Viņš bija brīnišķīgs tētis.

„Viņu sacītā dēļ es gribēju raudāt.” Magnolija nošņaukājās. „Kāpēc cilvēki izturas tik nelaipni?” Mamma ar tēti saskatījās.

„Es priecājos, ka tu mums pastāstīji par notikumu,” teica tētis. „Mēs ar mammu ļoti stipri mīlam viens otru. Un mūsu ģimene mums ir ļoti svarīga.”

Mamma pamāja ar galvu. „Un mūsu ģimene ir svarīga arī Debesu Tēvam. Viņš mīl visus Savus bērnus.”

Lietuslāse pieglaudās Magnolijai. Viņa pakasīja viņam aiz ausiņas.

„Debesu Tēvs mūs pazīst, un Viņš zina, ka mēs cits citu mīlam,” teica tētis. „Nav ideālas ģimenes, taču mēs varam censties, cik labi vien spējam.”

„Taču joprojām sāp, kad citi cilvēki nelaipni izsakās par mūsu ģimeni,” teica Magnolija. „Jēzus mums mācīja būt laipniem pret ikvienu. Neizskatās, ka tie, kas nelaipni runā, sekotu Jēzum.”

„Tev ir taisnība,” teica tētis. „Iespējams, kad tev radīsies vēlme pateikt ko nejauku, tu atcerēsies, kā tas lika tev justies, kad citi bija nelaipni pret tevi. Tad tā vietā tu vari pateikt ko laipnu.”

Magnolija dziļi ievilkā elpu. „Labi.” Viņa priecājās, ka varēja parunāties ar mammu un tēti.

„Laiks ģimenes apskāvienam!” Tētis pievilka

*Efeziešiem 4:32

Liliju un Magnoliju cieši klāt un viņas apskāva. Mamma aplika savas rokas ap visiem trijiem. Lietuslāse riņķoja ap viņiem.

„Es nevaru paelpot,” jokoja Lilija. Magnolija smējās.

„Tagad atgādiniet man, kura kārtā pienākusi lasīt?” jautāja tētis. Viņš palaida meitenes vaļā un paņēma Svētos Rakstus.

„Mana kārtā!” teica Lilija. „Un tēta kārtā noskaitīt lūgšanu.”

Kad viņi bija pabeiguši lasīt, visi nometās ceļos, lai lūgtu Dievu. Magnolija sajuta mieru, klausoties, kā tētis skaita lūgšanu. Viņa zināja, ka Debesu Tēvs mīl viņas ģimeni. ●

